

လမင်းစိုစို

သဲကိုးဖြာ

NYI NYI

ခင်မင်း

သူမ ရရှိ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော လူနေမှု အဆင့်ထက် သာလွန် မြင့်မားသော အဆင့်တစ်ခုကို ထာဝရ အိပ်မက် မက်ခဲ့သော မိန်းကလေးသည် ခင်မင်း တည်း။

ရခဲ့သော ချစ်သူကို ချစ်ပင်ချစ်ငြား သော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ ကျေနပ် အားရခြင်း မရှိခဲ့ သူမှာလည်း ခင်မင်းတည်း။ အနည်းဆုံး ခန်းမ မင်္ဂလာပွဲ၊ ဘီးဆံထိုး၊ ထိုင်မသိမ်းတို့နှင့် တစ်သက် တစ်ခါ မင်္ဂလာ ယူလိုက်ချင်သေး လျက် မရောင့်ရဲ နိုင်ခြင်းကား သူမ၏ မွေးရာပါ ဗီဇပင်။

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီးမှ ကောင်းကောင်း နေချင်၊ ဝတ်ချင်၊ စားချင်ခြင်းကို အပြစ် တစ်ခုရယ်လို့ ဘယ်အခါမှ သူမ မထင်။

ကံကြမ္မာက မချောမွေ့ မဖြောင့်ဖြူးဘဲ အတန်ငယ် ကွေ့ကောက် သွားခဲ့ သော အခါတွင်မူ သူမရဲ့ အူနုကို ကျွဲခတ်သလို ခံစားလိုက်ရမှ ဘာဆက်လုပ် ရမည် မတွေးတတ်အောင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မကြံ

သူမ အဖေက မှည့်ခဲ့သော အမည်ရင်းကား Sugar Cane ဟု ခေါ်ပါသည်။

သူမဘာသာ မြန်မာ အဓိပ္ပာယ် ဆောင်သောအခါ ‘မကြံ’ဟု နောက်ပြောင် ရင်းက အတည် ဖြစ်ကာ အမည်တစ်ခု တွင်လေသည်။

မကြံဘဝ၌ လိုချင်ပါလျက် မရသောအရာ မရှိခဲ့။ ရတုကို မြင်လျှင်မြင်

ချင်းတွင် သူမက စတင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ မိလေသည်။

ဤသူငယ်ကလေးကား သူမ၏ ဖူးစာဖက်တည်းဟု တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ လေသည်။ သူနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့တွင် တခြား ဘယ်နည်းလမ်းမှ မရှိတော့ဟု ‘မကြံ’က ယုံကြည် ခဲ့လေသည်။

လူဆိုသည်မှာ မိမိအတွက် မိမိ ရှေ့တန်းတင်၍ ကြည့်တတ်ကြသော အတ္ထ ဝါဒီများ ချည်းပင် မဟုတ်လား။

(၁)

ပခုံးကျော်ရုံ ဆံပင်ခွေခွေ ကလေးများနှင့် မိန်းမချောရဲ့ နားမှ တစ်ပွင့် တည်း စိန်နားကပ်ကို ခင်မင်းက သတိလက်လွတ် ငေးမော နေမိလေသည်။ လျှောက်လွှာကို ကိုင်ထားသော လက်ဖဝါးများ နီမြန်း နေတာကိုလည်း သဘောကျမိကာ ကိုယ့်လက်ဖဝါးကိုယ် အမှတ်တမဲ့ ပြန်လည် ငုံ့ကြည့်မိ သေး၏။ အဝတ်လျှော်၊ အိုးတိုက်၊ ပန်းကန် ဆေးရင်းက သူမရဲ့ လက်ဖဝါး ပိုင်းသည် လက်ဖျံ လက်မောင်းတို့ထက် ပိုမို ဖြူဖွေးနေတာကို မြင်လေ သည်။

ဒီလို ဖြူပုံကိုဖြင့် သူမ သဘောမကျ။ သွေးရောင်လေး လွှမ်းစေချင် သေး သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ယောက်တွဲ ဝင်တာလဲ"

မကြံရဲ့ မျက်လုံးများက အသားညိုညိုနှင့် ရိုးသား အေးချမ်းပုံရသော ကောင်ကလေး ဆီသို့ ဝေလူးသွားကာ ခပ်ကြာကြာ ရှုပ်တိုက်သွားပြီးမှ ကောင်ကလေး ငဲ့ကြည့်လိုက်သော သူ့ဘယ်ဘက် ဘေးမှ ကောင်မလေး ကို တော့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည်သည် ဆိုရုံပင်။ ကောင်ကလေးရဲ့ ညိုမှောင်

ညံ့သက်သော မျက်ဝန်းများကို တဒင်္ဂကလေး အတွင်းမှာ နှစ်ခြိုက်
မက်မောမိကာ နောက်တစ်ကြိမ် ကောင်ကလေး ထံကိုပဲ အကြည့် ပြန်လည်
ကျရောက်လျက် ဖြေစကားကို မျှော်လင့် စောင့်လေသည်။

သို့သော် ဖြေလိုက်တာက ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။

"ကျွန်မတို့ အလုပ်ရရင် နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ဖြစ်ချင်လို့ပါ။ အလုပ်ခွင် တစ်
ခုမှာပဲ နှစ်ယောက် အတူတူ အလုပ် ဝင်ချင်တာပါ။ ဒါကြောင့် အခု မမ လူ
ခေါ်တွေ့တော့ တစ်တွဲတည်း ဝင်လိုက်တာပါ။ ယောက်ျားလေးရော၊
မိန်းကလေးရော ခေါ်တဲ့ အလုပ်တွေကိုပဲ ဝင်လျှောက်ပါတယ်။ တစ်
ယောက် တည်းပဲ ကွက်ပြီး ရရင်တော့ ကျွန်မတို့ မလုပ်ဖြစ်ပါဘူးရှင်"

အောင်မယ်...

သင်းတို့ အလုပ် လျှောက်ပုံကလည်း ခပ်တင်းတင်း ဆန်လှပါလား။ ခန့်
ရင် ပြိုင်တူခန့်။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်တော့ ခန့်မနေနဲ့တော့ ဆိုတဲ့
သဘောပေါ့လေ။ မကြံကလည်းပဲ ယောက်ျား လေးရော၊ မိန်းကလေးပါ
ဦးရေများစွာ အလုပ်ခန့်ဖို့ သတင်းစာမှ ကြော်ငြာ ခေါ်ယူခဲ့တာပင်။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကောင်လေးလောက် အေးချမ်းပုံ မရသော ကောင်မလေးကို မကြံ
က ခုမှ အကဲခတ်သည်။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးထက် ပိုနွမ်းသည်။ ရယ်ဒီမိတ် ဟုတ်ပုံမရ
ဘဲ ချုပ်ဝတ်တာ ဖြစ်နိုင်သော ရုပ်အင်္ကျီ အစိမ်းပုပ် အကွက်ကလေးကို
လက်တို ဝတ်ထားသဖြင့် သင်းလေး လက်ဖျံမှ မွေးညင်းညိုတို့က ဘီးနှင့်
ဖွီးထားသလို စောင်းစောင်း ညီညီကလေးတွေ စင်းနေတာ ပေါ်လွင်
နေသည်။ ပုဆိုးက ရိုးရိုးချည်ထည် အညိုကွက်ပင်။

နက်မှောင် ညိုလဲ့သော ကောင်လေး မျက်ဝန်းတို့က မကြံကို စိုက်ကြည့်
နေရာမှ မကြံ ကြည့်လိုက်လျှင် အောက်စိုက် သွားတတ်သည်။ ယောက်ျား

တစ်ယောက်အဖို့ သူ့နှာတံ၊ နှာသီး ပြေပြစ်မှုက အလွန်တရာကို ကြည့်
ကောင်းနေကာ နှုတ်ခမ်းသားတို့က အနည်းငယ် သွေ့ခြောက် နေသည်။
ကောင်မလေးမှာမှ ကြိုးနက်နှင့် နာရီဟောင်း တစ်လုံး ပါသေးလျက်
ကောင်လေးမှာ နာရီပင် မပါ။

အကြည့် စူးစိုက်မှု ကြာညောင်းသွား သဖြင့် ခင်မင်းက ဆတ်ခနဲ လက်ပင့်
ကာ ဆံပင်ကို သပ်တင် လိုက်ပါသည်။ ဒီအစ်မကြီးက ‘တု’ကို ကြည့်လှချည်
လား။ ခင်မင်းကို ခဏတဖြုတ်သာ ကြည့်လျက် တုကိုတော့ ကြာကြာ ကြ
ည့်သဖြင့် ကွဲမြီးတိုချင်သည်။ ခင်မင်း လှုပ်ရှား လိုက်တာကို ရိပ်မိသော မ
ကြံက ဣန္ဒြေမပျက် ချောင်းဟန့်ကာ စာရွက်ကို ပြန်ကြည့်ပြီးနောက် ပြန်
မော့လိုက်သည်။

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်က မောင်နှမလား"

မေးပြီးလျှင် ခင်မင်းပဲ ဖြေမှာကို သိသည့်အလား ခင်မင်းကို စွေခနဲ ကြည့်
လိုက်သည်။ ခင်မင်း သည် ‘တု’ရဲ့ လက်ဖျံကို ဆတ်ခနဲ သူ့ရဲ့လက် သွင်းထိုး
ချိတ်လိုက်ကာ...

"ချစ်သူတွေပါရှင်"

ရတုသည် ခင်မင်း အပြုအမူကြောင့် ရှက်အမ်းကာ အခြောက်တိုက်
အဟမ်းခနဲ လည်ချောင်း ရှင်းပြီး လက်သီးဆုပ် ကွယ်ကာ ချောင်းတု တစ်
ချက် နှစ်ချက် ဆိုးသည်။ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မကြံက ဘဘောတကျ ပြီး
ချင်မိကာ ခင်မင်းကို မျက်ခုံးပင့်ပြီး ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြ လိုက်ပါသည်။

"ဪ... ချစ်သူတွေလား၊ လက်ထပ်ကြမှာလား"

"ဟုတ်ကဲ့... အလုပ်ရရင် လက်ထပ်ဖို့ ပိုက်ဆံစုမှာပါ"

"အိမ်ကို မပေးရဘူးပေါ့"

"တစ်ဝက်တော့ ပေးရမယ် ထင်တယ်၊ အတိအကျ မဆုံးဖြတ် ရသေးပါဘူး"

"ဪ... ဒီလို ငွေစု လက်ထပ်ကြမဲ့ စုံတွဲနဲ့ တွေ့ရတာ အားကျစရာပဲ၊ ဗရာဇိပါကွယ်... ကိုယ်က အလုပ် ခန့်ချင်သွားပြီ"

ရတုရော ခင်မင်းပါ လှုပ်ရှား အားတက် ဝမ်းမြောက် သွားကြပုံနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်လေသည်။ မကြိုကတော့ ချိတ်တွဲထားသော သူတို့လက်တွေကို ငေးခနဲ ကြည့်ကာ မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်ရင်း...

"ဧည့်ကြို၊ စားပွဲထိုး၊ ငွေသိမ်း အားလုံးကို လခ သုံးသောင်းပဲ ပေးမှာ၊ တစ်ပိ ရတာတွေ ကတော့ မျှမျှတတ ပြန်ခွဲယူရမယ်၊ မင်းတို့ အိမ်ပြန်ပေးရမှာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တစ်လကို နှစ်ယောက်ပေါင်း သုံးသောင်းထက် ပိုစုနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒီမှာ... အင်း... မင်းနာမည် ခင်မင်းနော်၊ ခင်မင်းက လှလည်း လှတယ်၊ သီချင်း ဆိုတတ်လား"

"ရှင်"

"သီချင်း ဆိုတတ်ရင် ဒီဆိုင်က အဆိုတော် လုပ်မလားလို့လေ၊ ဒီစားသောက်ဆိုင်မှာ စတိတ်ရှိုး ရှိမယ်၊ အဆိုတော်ပါ ထပ်ခေါ်ဖို့ ရှိတယ်၊ အဆိုတော်ဆိုရင် လခရင်းက ငါးသောင်း၊ ပြီးတော့ ပန်းကုံးဖိုး ရတာထဲက ဖော်တိပက်ဆင့် ပြန်ခွဲပေး ရဦးမှာ၊ ငွေပိုရမယ်"

မကြိုက အကဲခတ်လိုက်လျှင် ခင်မင်း မျက်လုံးကလေး တဖျတ်ဖျတ် ဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက် ရပါသည်။ ရတုက ခေါင်းပိုင့် သွားသဖြင့် ခင်မင်းက ရတုလက်ကို လှုပ်ရှားကာ...

"တု"

တစ်လုံးတည်း ခေါ်သော်လည်း ဘယ်လိုလဲဟု ဆန္ဒခံယူသည့် သဘော ပါ

နေပါသည်။ ခင်မင်းမှာ သူ့အာရုံနှင့်သူ မအားတော့ပြီမို့ မကြိုက ဘောလ် ပင်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ ထောက်ရင်း ရတုကို ကြည့်မြဲ ဆက်စိုက်ကြည့် နေလိုက် သည်။ ရတု မျက်နှာက အနည်းငယ် မှုန်သွားတာကို တွေ့ရသည်။

"ဟင်... တု"

"မလုပ်ပါနဲ့"

တီးတိုးလေး ကန့်ကွက်လိုက် သံကြောင့် မကြိုသည် ရိုးအေးသော ကောင် လေးကို သဘောကျကာ ပြုံးလိုက်မိ ပါသည်။

"မလုပ်ရဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့... တုကလည်း"

"ဟာ... သီချင်းလည်း မဆိုတတ်ဘဲနဲ့"

"ဪ... ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ အသံ စစ်ကြည့်လိုက်မှာပေါ့"

"မလုပ်ပါနဲ့... ရှုပ်ပါတယ်"

"ဒါပဲ... သူ အလကားနေ ရိုးရိုးအေးအေး နေချင်တာပဲ၊ ဒါ တက်လမ်းပဲ တုရဲ့၊ ကြိုက်တဲ့သူနဲ့ တွေ့သွားရင် စီးရီးတွေ ဘာတွေထိ ဖြစ်လာနိုင်တယ်"

ဪ... ကောင်မလေး... ကောင်မလေး။ မျှော်လင့်ချက် ထားရတာ ပိုက်ဆံ မကုန်သဖြင့် အတော်ကို ကြိုတွေး မျှော်လင့်ချက် ထားပစ်လိုက် တော့ပြီ။

"ဟာ... ပိုတောင် ရှုပ်တယ်"

"ဘာရှုပ်လို့လဲ၊ အလုပ်ပေးတဲ့ သူက ပေးနေတာ၊ သူနဲ့ သိပ်ခက်တာပဲ၊ တကတဲမှ... လုပ်တော့ ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ လူကို ပိတ်ပင်ချင်တာချည်းပဲ၊ ပိုက်ဆံရတာ ဒီလောက်ကွာတာ၊ သိန်းကျော် သွားမှာကွ တုရ"

"ဒီလောက်လည်း ငွေကို မက်မနေနဲ့ကွာ"

"ဘာပြောတယ်၊ နင် ငါ့ကို ဒီလို မပြောနဲ့နော် တု"

နင်လုံး ငါလုံး ရိုက်လာချေပြီ။ ကောင်လေးမျက်နှာ ပိုမူန့်ကုပ်ကာ ကောင်မလေး မျက်နှာ ကတော့ နီမြန်းစ ပြုလာပြီ။ အင်း... ရန်ပွဲကိုတော့ ဒီလိုကြီး ထိုင်မကြည့်ချင်ပါ။

"ဧည့်ကြို့ စားပွဲထိုးလုပ်ပြီး ရိုးရိုးပဲ လခစားရအောင်ပါ ခင်မင်းရာ၊ နင့် အသံနဲ့ သီချင်း ဆိုလို့လည်း မကောင်းပါဘူး"

"အောင်မာ... တုနော်၊ အေး... နင် ပြန်မှသိမယ်"

"ငါ စိတ်မချပါဘူး၊ အောင်မြင်ပြန်လည်း တစ်မျိုး၊ နင်က အမြင့် သိပ်မက်တာ၊ အကျနာဖို့တွေ ပိုမြင်နေရတယ်၊ ရိုးရိုးပဲ လုပ်ကြရအောင်ပါ ခင်မင်းရယ်"

"နင် မနာလိုတာ"

"ဟာ... ငါက ဘာလို့..."

"အို... နင် ငါ့ပိုက်ဆံ ပိုရမှာကို မနာလိုလို့"

"ကဲ... ကဲ... အိုကေ... အိုကေ... တော်ကြပါတော့၊ ကိုယ် ကြားထဲက တောင်းပန်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ကြပါ၊ ဟုတ်လား... မင်းတို့ နှစ်ယောက်တွဲကို အလုပ်ခန့်ဖို့ ရွေးလိုက်တယ်၊ ခင်မင်းက ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပေါ့၊ အပြင်မှာ ဆွေးနွေးပါ၊ ကိုယ့်အင်တာဗျူး လူကုန်မှ မင်းတို့ တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လာလိုက်၊ အဲဒီကျမှ အဖြေပေး ဟုတ်လား... ကဲ..."

"ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပဲ မမ"

"ကျေးဇူးပါပဲ"

နှစ်ယောက်သား မကြိုကို ကျေးဇူး အသီးသီး တင်ကြကာ အခန်းပြင်သို့

ခပ်ယိုယို ထွက်ကြပါသည်။

မကြံသည် အသားညိုညို ဆံပင်တိုတိုနှင့် အေးချမ်းသော မျက်နှာရိပ် ရှိသည့် ရတုကို ငေးငေး စိုက်စိုက် ကြည့်ကာ ပြုံးတုံ့တုံ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဒီကောင်လေးကို မြင်မြင်ချင်း သူမ ဘာကြောင့် သဘောတကျ ဖြစ်မိပါလိမ့်။ မျက်ဝန်းလေးများ ကိုလည်း မက်မော နှစ်ခြိုက်မိလှသည်။ နွမ်းပါးသော အသွင်အပြင်ကြောင့် ကောင်လေးရယ် လို့ပင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း သုံးနှုန်း မိပေမဲ့ သူ့လျှောက်လွှာထဲက မွေးသက္ကရာဇ်အရ ကောင်လေးက မကြံထက် နှစ်နှစ်ကျော် လောက်သာ ငယ်ပေသည်။

ခင်မင်းက ရတုထက် ခြောက်လလောက် ငယ်သည်။ ဒါကိုလည်း မကြံက ချာတိတ်မလေး သာသာ မြင်နေမိသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မကြံက လောကကြီးမှာ ကိုယ်ပဲ လူကြီးလို လုပ်နေခဲ့ ရတာ ကြာပြီကိုး။ အန်တီခင် ရှိပေမဲ့ အန်တီခင်က မကြံကိုရော၊ ကိုကိုကိုရော မအုပ်ထိန်းလှပါ။ အဖော် သဟဲ မျှသာ နေရာ ယူခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုကလည်း နိုင်ငံခြားတွေ လျှောက်သွား နေတာက များတော့ မကြံ ဘာကိုပဲ ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် ကိုယ့်ဦးနှောက်နှင့် ကိုယ်သာ ဘယ်သူမှ မတိုင်ပင်ဘဲ ပြီးစီးရတာ။ လုပ်ချင်တာကို ကိုယ့်ဆန္ဒ နှင့်ကိုယ် လုပ်ခဲ့တာ။ သူမမှာ တားမြစ်ပိတ်ပင် ချုပ်ချယ်မည့်သူ မရှိ။ လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရတာ၊ လိုချင်တာ မရခဲ့တာ မကြံ ရာဇဝင်မှာ မရှိ။ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘောနှင့် ကိုယ်။ ဒါကြောင့် သူမ ဟန်ပန်က ပိုင်နိုင် ရင့်ကျက်နေကာ လူကြီး တစ်ယောက်ပုံစံ ဖြစ်နေသည်။

ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အထက်စီးမှ လူပေါ်လူဇော် လုပ်ခဲ့ရသည် ချည်းသာများ၍ ဘယ်သူ့ ကိုမှလဲ သူမက တယ်ဂရု မစိုက်လှ။ ဘာကိုမှလဲ တယ် ပြီး ထိမထင်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေးပင့်ပြီးမှ ငဲ့ငဲ့ ကြည့်တတ်ခဲ့မြဲ။ ဒါကြောင့်

လည်း ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေတချို့က သူမကို အချိုးမပြေဘူး၊ ရင့်တယ် ဆိုသည့် မှတ်ချက်မျိုးနှင့် ခွာပြေးကြသည်။

ရသည်။ မကြံ မမူ။

ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မကြံက သိပ်ကြီး သဘောတကျ တစွဲတလမ်း တလေးတ နက် မရှိခဲ့။ ယခု တစ်ကြိမ်၌ သူမ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။ လျှောက်လွှာထဲက Pss Port ပုံသေး ကလေးကို ကြည့်ရုံမျှနှင့် ရင်ထဲ လှုပ်ရှားကာ ချစ်စနိုး ဖြစ် ခဲ့ရသည်မှာ ဆန်းလှပါသည်။

အင်တာဗျူး ခေါ်ဖို့ အကြောင်းကြားသည့် အုပ်စုထဲ ရတုကို မကြံ ထည့် ခေါ်ခဲ့သည်။ ခုလည်းပဲ ရတု ဆိုတာကိုသာ ပထမဆုံး လူအဖြစ် ခေါ်ယူလိုက် တာပင်။ ဝင်လာတော့ နှစ်ယောက်တွဲ။

မကြံသည် ပြုံးချင်ချင်နှင့်ပင် ကျန်လူတွေကို ဆက်လက် တွေ့ဆုံသည်။ နှစ်နာရီလောက် ညောင်းအောင် ထိုင်ပြီးမှ လူလေးဆယ် ကုန်သွားပါသည်။ ဒီထဲက နှစ်ဆယ်ကို သူမ အလုပ်ခန့်မှာ ဖြစ်သည်။ မကြံသည် လူကုန်လျှင် မတ်တတ်ရပ် ခါးချိုးပြီးမှ အခန်းဝမှ လူသွင်း ပေးနေသော သူမရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ကိုကြည့်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ကိုကြည့် ကောင်လေး တစ်ယောက်၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက် စောင့် နေလား"

"ဟုတ်ကဲ့... ပထမဆုံး အတွဲလိုက် ဝင်တဲ့ဟာလေ၊ စောင့်နေတယ်"

"ခေါ်လိုက်ပါ၊ အခန်းထဲ သွင်းလိုက်ပါ"

မကြံ နေရာတကျ ပြန်ထိုင်ကာ ရေအေးတစ်ခွက် သောက်နေဆဲ ရတုတို့ စုံတွဲ ပြန်ဝင်လာကြ ပါသည်။ ခင်မင်း မျက်နှာမှာ စူပုပ်နေသည်။ သူမကို စူ ပုပ် နေစေမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ကောင်လေးက ချနိုင်စွမ်း ရှိ၍ မကြံက

ကျိတ်၍ အားရနေသည်။

"မင်းတို့ စဉ်းစား ပြီးပြီလား"

"ဟို... သူ မလုပ်တော့ဘူး မမ၊ ဧည့်ကြိုဖြစ်ဖြစ် စားပွဲထိုး ဖြစ်ဖြစ်ပဲ တစ်နေရာ ဝင်ပါ့မယ်"

ရတုက ဝင်ဖြေလိုက်၍ မကြိုက ရတု နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တွင် မကြိုသည် ကောက်ကာငင်ကာ စိတ်ကူးပေါက်ကာ...

"နောက်တစ်ခု ရှိတာက မင်းပေါ့၊ ဒရိုင်ဘာ လုပ်ချင်လည်း ရတယ်၊ လခက ခြောက်သောင်းခွဲ ရမယ်၊ ထမင်း ကျွေးမယ်ပေါ့၊ ကားမောင်းတတ်လား"

ဒီတစ်ကြိမ် ရတုက တက်ကြွ သွားပုံနှင့် ခင်မင်းဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်သည်။ ခင်မင်းကား စူပုပ်၍ မျက်လုံးပြူးကာ...

"မလုပ်ရဘူး"

ရတုဘက် အံ့ကြိတ် ပြောပြီးမှ...

"ဟင့်အင်း မမ၊ သူလည်း စားပွဲထိုးပဲ လုပ်ပါစေ"

မကြိုက ပခုံးတွန့်ကာ အင်မတန် ပြုံးချင်လာပါသည်။

"ရတယ်လေ... အိုကေ... ခင်မင်းက ဧည့်ကြို၊ ရတုက စားပွဲထိုးပေါ့"

စကားဆုံးလျှင် ရတုကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ကာ ဤနောက်ဆုံး မြင်သော အာရုံကို ခေါင်းငုံ့ချ၍ မကြို ရင်ထဲ ကော်ပီကူးဆွဲ ရိုက်နှိပ် သိမ်းဆည်း လိုက်လေသည်။

ရက်စိတ်ရောနှော အဆောက်အအုံကြီးက နှစ်ထပ်ဖြစ်၍ ခြံရှေ့ဘက်မှာ

မျက်နှာစာကို ဘေးတိုက်ပြု၍ ဆောက်ထားပါသည်။ သူ့ရှေ့မှာ မြက်ခင်းပြင် ကျယ်ကြီးရှိကာ မိုးလွတ်သော ရာသီဥတု များမှာ ခြံရှေ့ မြက်ခင်းပြင် ၌လည်း စားပွဲများချ၍ ပြင်ဆင် ထားပါသည်။ မြက်ခင်းပြင်မှ ကြည့်လိုက် လျှင် ခြံရဲ့ နောက်ဘက်ကျကျမှာ တစ်ထပ်တိုက်ပု ခပ်အိုအိုကလေး ရှိ၍ ဤ တိုက်ပု ကလေးမှာ မကြံရဲ့ ဂေဟာတည်း။

မြက်ခင်း စားပွဲများ၌ ရတု တာဝန်ကျသည့် အခါများရဲ့ အချို့သော မကြာခဏ တို့တွင် မကြံကို ရိုးခနဲ ရိပ်ခနဲ မြင်ရတတ် ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ တိုက်ပုရဲ့ နံဘေး နှစ်ယောက်စီး ဒန်းကလေး၌ ထိုင်၍ စားသောက်ဆိုင်ဘက် ကြည့်နေတာ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဧည့်သည်ကို အိမ်ဝ သို့ ထွက်၍ ကြိုဆိုတာ။ တစ်ခါတလေ မှာတော့ အပြင်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ကားနှင့် ပြန်ရောက်လာတာ။

ရတု တွေ့ရသမျှ မကြံရဲ့ ဧည့်သည်တို့ဟာ ယောက်ျား လူရွယ်များ ချည်း သာတည်း။ အပြင်မှ ပြန်လာသည့် အခါ၌လည်း ယောက်ျားရွယ်တို့ လိုက်ပို့ သော ကားနှင့် ပြန်လာတတ် တာပင်။ မကြံရဲ့ ခပ်တည်တည် မျက်နှာထား က ထိုယောက်ျားတို့ အပေါ် ပြီတီတီ၊ ကလက်တက်တက် မရှိတာကိုတော့ အကဲခတ်နိုင်လျက် ရတု ဘဝင်ကျရ လေသည်။

တကယ်တော့ သူ့မှာ ဘဝင်ကျဖို့ ဘဝင်မကျဖို့ ဘာမှ အခွင့်အရေး မရှိ၊ မ သက်ဆိုင်တာ သိပြီးသားပင်။ သို့သော်လည်း အလုပ်ရှင် အဖြစ်နှင့် သူ့စိတ် က ခင်မင်လေးစားမှု ထားထားမိပြီး၍ ဤမိန်းမမှာ အကောင်းတွေ ဖြစ်စေ ချင်တာ၊ မကောင်းတာကိုဘဲ မမြင်လိုတာက သိပ်ပြီး မဆန်းလှပါ။ မကြံ ဟာ သူ့ထက် အများကြီး မကြီးနိုင်ဘဲ ရွယ်တူလောက်ပဲဟု ခန့်မှန်း နိုင် သော်လည်း အလုပ်ရှင်မို့ သူက ရိုသေသမှုနှင့် အစ်မလို သဘောထား လေးစားပါသည်။

မကြံရဲ့ အိမ်တွင်းရေး အပေါ်ယံ တို့ကိုလည်း ဟိုကကြား၊ ဒီကကြားနှင့် ရတု သိသင့်သလောက် သိပြီးပြီ။ အမေက ဆုံးပြီ။ အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နှင့် ဟာဝိုင်အီမှာ အခြေစိုက် နေထိုင်သည်။ အဒေါ်နှင့် နေကာ အစ်ကိုရင်း တစ်ယောက် ရှိသည်။ အဒေါ်ဟာ မကြံရဲ့ ရုပ်သေးမျှသာ ဖြစ်ပြီး အစ်ကိုက နိုင်ငံပေါင်းစုံ လှည့်လည်နေသော သင်္ဘောအရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဒါလောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ခု ထူးခြားစွာ ရတု သတိပြုမိ တာကတော့ သူ မကြံကို လှမ်းမြင်ရသော အကြိမ်တိုင်းမှာ ဆိုင်ဘက် လှမ်းကြည့်သည် ထင်ရသော မကြံရဲ့ မျက်ဝန်းတို့ဟာ သူတစ်ယောက် ကိုသာပဲ စူးစိုက်ပြီး လိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုတာကိုပင်။ ပထမတော့ သူက စိတ်ထင်တာဟု တွေးသည်။ နောက်တော့ တကယ် ဖြစ်နေသည်။

အဲဒီလို သူမ ကြည့်နေတာနှင့် ကြုံသော အခါတွင် သူ့မှာ ပူရိန်းရိန်းနှင့် မလှုပ်ရှားတတ် သလို အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်ရသည်။ သူမ အကြည့်က စူးရှ လှ၍ပင်။ ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် အလုပ်များနေကာ တစ်ခါတစ်ရံ မကြံကို သတိမရ။ သတိရကာ ခြံထဲများ ရှိနေသလား ကြည့်လိုက်မိလျှင် ပေါ်တီကို အောက် ပန်းအိုးကြား အုတ်ခုံမှလည်းကောင်း၊ ဒန်းပေါ်မှ လည်းကောင်း လှမ်းကြည့် နေပုံနှင့် ဆုံရသည့် အခါ ရတု ခြေလှမ်း မှားလေသည်။

ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့် အတွက် ခြေလှမ်း မှားစရာ လားရယ်လို့ တွက်လိုက် တွက်ဆစရာပင်။ တကယ်တမ်း၌ နွမ်းပါး၍ အောက်ခြေနား ကပ်နေသော အလွှာမှ ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖို့ ထည်ဝါ ဂုဏ်သရေ ကြီးမားသော အထက်လွှာ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ နားလည်ရ ခက်ခဲသော အကြည့်က ခြေလှမ်း မှားချင်စရာပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒါကို ရတုက ခင်မင်းကိုတော့ တစ်ကြိမ်မှ ပြန်မပြော ဖြစ်ဖူးပေ။
ဘာကြောင့် မပြောဖြစ်လဲ စဉ်းစားကြည့်တော့ မရေရာ။ ခင်မင်း စိတ်ပူ
ဝန်တိုမှာ စိုးတာ ဖြစ်နိုင်သလို ကိုယ့်ကို မကြံက ဤသို့ ကြည့်သည်ဟု ထုတ်
ပြောရမှာ ရှက်စရာ ကြွားလုံးတစ်ခုလို သူက ပါးစပ်မှ မထွက်ဘဲ ဖြစ်
နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မကြံက မပြုံးတပြုံး လှမ်းပြုံးပြ တတ်သည့် အ
ဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။ ဤအခါမျိုး၌ မဝံ့မရဲ ပြန်ပြီးရင်း ရတုမှာ ထူပူ ရ
ပြန်သည်။

ထိုသို့ ထူပူမိခြင်းဟာ မရိုးသားဟု သူက မထင်မှတ်ပါ။ မကြံ အကြည့်တို့
အပြုံးတို့၌ သူ စိတ်အိုက် ရသည်တော့ အမှန်ပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ မကြံက
သူ့ဧည့်သည်ကို အိမ်ခေါ်လာ တတ်ကာ အိမ်ပေါ်၌ ဟင်းမှာ၍ ထမင်းကျွေး
ဧည့်ခံတတ်ပါသည်။ ဤအခါတွင်မှာ မကြံက သူ့ကို စားပွဲထိုးဖို့ ခေါ်ယူ
တတ် လေသည်။ နောင်၌ ရတုသည် မကြံ အပြင်မှ ပြန်လာတာ မြင်လျှင်
အရိပ်အကဲကို ကြည့်ပြီး ဧည့်သည်ကို ထမင်းကျွေးမည် မကျွေးမည်ကို သိနှ
င့်လာသည် ထိပင်။

တစ်ရက်မှာတော့ ခြံထဲက ရတုအတက် မကြံနှင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ကား
ဝင်လာတာကို မြင်သည်။ စားသောက်ဆိုင် နှစ်ထပ်တိုက် အပေါက်ဝ မှန်
တံခါး နောက်မှ သူ အကဲခတ် သောအခါ မကြံ မျက်ဝန်းတို့က သူ့ကို ရှာဖွေ
သလို ရှိတာကို သူသိသည်။ လူသိရှင်ကြား ရှာဖွေပုံမို့ မကြံ ထမင်း ကျွေး
တော့မည်ကို သူသိနိုင်ပါသည်။ ဟင်းပွဲ ယူစရာ ရှိသယောင်နှင့် ရတုက မီးဖို
ဘက် ဝင်ခဲ့ကာ အလုပ် ရှာနေသည်။ မကြံ တခြားလူကို ခေါ်ရင်လည်း ခေါ်
လိုက်ပါစေလိုပင်။

မကြံသည် ထိုနေ့က ရတုကို ခြံထဲ မတွေ့သဖြင့် လှမ်းတွေ့သော ကောင်
လေး တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ် လိုက်ပါသည်။

"ကျော်ကျော်နိုင်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

"ရတုရှိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်... ဧည့်သည် စားပွဲထိုး ပေးဖို့လား မမ"

ကျန်လူတွေလည်း သတိထားမိပြီကို မကြံ သိရ၏။ ဤအတွက် မျက်နှာပူ သလိုလို ဘာလိုလို ရှိသားပင်။ သို့သော် အပြီးနှင့်ပင်...

"ဟုတ်တယ်... အိမ်ထဲ လာခဲ့လို့ လွှတ်လိုက်၊ မှာစရာရှိတာ မှာမယ်"

"ဟုတ်"

မကြံက သူမကို လိုက်ပို့သော ကိုမင်းထွန်းကို ပြုံးလျက် ခေါင်းဆတ်ကာ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ ပါသည်။ မကြံသည် အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက် ကျော်ပြီ။ နှစ်ဆယ့်ခုနစ် ပြည့်တော့မည်။ ရည်းစား ရယ်လို့ မည်မည်ရရ ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက် မထားဖူးဘဲ သူမကို ပိတုန်းလို ဝဲကြသော ယောက်ျား သား များထဲက အချို့နှင့်တော့ တွဲသွားတွဲလာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

မကြံဘဝက ခြောက်သွေ့ လှသည်ရယ်လို့ သူမကိုယ်သူမ ကြံဖန်၍ ကရုဏာ သက်မြဲမို့ သူငယ်ချင်း အဖော်အပေါင်းကို သူမ ခုံမင်လှသည်။ ချစ်သူ တစ်ယောက်လည်း ရှိချင်၍ သူမရဲ့ နှလုံးသားကို ပုံအပ် ချစ်မြတ်နိုး ချင်လှပါသည်။ ဒါကြောင့် သူမကို ချစ်ရေး ဆိုသူတွေထဲက နည်းနည်း ပါး ပါး စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိသူတို့နှင့် ခင်မင်စွာ ပေါင်းသည်၊ လေ့လာသည်။

ခက်သည်မှာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ရိုးသည်းသည် အေးချမ်းသည် ရယ်လို့ မကြံက မသတ်မှတ် နိုင်ခဲ့သေးတာပင်။ မကြံက လှပ၍ ချမ်းသာသည်။ ဒါ ဟာ ယောက်ျားတို့ အချစ်ကို အတုအစစ် ခွဲခြား ခက်စေဖို့ အဓိက အကြောင်းဖြစ်သည်။ ယောက်ျား ဆိုသူတို့ဟာ ကိုယ်ရည်သွေးတတ် သူများ၊

ဘဝင်မြင့်တတ် သူများ မိန်းမတို့ကို ချောင်ထိုး လိုသူများ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်၍ အတ္တကြီးမား သူများ၊ အောက်သက် မကျေဘဲ ကရုဏာစိတ် ကျဲတောက် သူများရယ်လို့ မကြံက မှတ်ချက်ချသည်။

များရာစု ယောက်ျားတိုင်းမှာ ဤအချက်တို့ကို မကြံ တွေ့ရသည်။ ဤ အချက်တို့မှာ မကြံ မုန်းတီးသော စရိုက်များ ချည်းပင်။ ဒါကြောင့် တစ်ကြိမ် မှ ချစ်ရမည့်သူ မရရှိခဲ့။ သို့ပေမဲ့ အများ အမြင်မှာတော့ မကြံက အတွဲများ သူပင်။ အကြံသည် ကိုကိုကိုလည်း အားမကိုး။ ကိုကိုက မကြံထက် ခြောက် နှစ်ကြီးကာ ငယ်ငယ် ကတည်းက အစေးမကပ်။ သူ့ဟာသူနေ၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်နေ။ ကိုကိုကို အားကိုးရမည် ရယ်လို့လည်း ဘယ်တုံးကမျှ မကြံက မ စဉ်းစားဖူးချေ။ ကိုကိုဟာလည်း ညီမကိုထက် သူ့ကိုယ်သူ ပျော်ဖို့၊ အဆင်ပြေဖို့ အေးရာအေးကြောင်း ရှာကာ သက်သာသလို နေတတ်သော ယောက်ျား တွေထဲက ယောက်ျား တစ်ယောက်ပင်ဟု မကြံက ယုံသည်။

"ထိုင်လေ ကိုမင်းထွန်း၊ စားတော့မလား"

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ရက်စ်ထရော့နိုထ် ပိုင်ရှင်ကြီးရယ်၊ စားဖို့သက်သက် လာ တာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဪ... စားဖို့ သက်သက်နဲ့တော့ မကြံဆီ ဘယ်လာမလဲ၊ ဆိုင်တွေ ပြည့် လို့ပဲ"

"မကြံဆီ ရောက်ရောက် နေရတာက မတွေ့ရ မနေနိုင်တာ တစ်ချက် သက်သက်တည်း ကြောင့်ပါဗျာ"

"မပိုပါနဲ့ ကိုမင်းထွန်းရယ်"

အဲဒီတုန်း ရတုက တိုက်တံခါးဝကို ရောက်လာကာ ဧည့်ခန်းစပ်၌ လက် နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ ရပ်နေပြီ။ သို့သော် မကြံက စကား မပြတ်သေး၍...

"ရှင် အားနေရင်သာ မတွေ့ရ မနေနိုင်တာပါ။ ရှင့်အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ရှင် ရှုပ်နေရင် မတွေ့ရလည်း နေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား"

"အောင့်အည်း ထားရတာပေါ့ မကြုံရာ၊ တွေ့တာတော့ အမြဲ တွေ့ချင်နေ တာပါ"

"ကိုယ့်ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာက လူတိုင်းမှာ ပထမပါ ကိုမင်းထွန်းရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် ကိုယ်ဘယ်လောက် ချစ်နေတဲ့သူရဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ဖြစ် ဒုတိယပါပဲ"

"ဒါ... မကြုံ သဘောထား ဖြစ်မှာပါ"

"ဒါပေါ့... မကြိုက ရှင်းရှင်းပဲ၊ မကြိုကိုယ် မကြို အချစ်ဆုံး၊ မကြိုကိုယ် မ ကြိုက လွဲပြီးမှ ချစ်သူရှိရင် ချစ်သူက ဒုတိယ"

"ပြတ်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ဒါဖြင့် ဒုတိယ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ရပါစေတော့"

ရတုသည် ခေါင်းမဖော်ဝံ့ဘဲ ငုံ့ထားကာ ကြားနေရသော စကားတို့ အတွက် မကြိုကို အခြောက်တိုက် အားနာ နေလေသည်။ မကြိုခေါ်လို့ လာရ တာ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ အတွင်းရေး စကားတွေကို ကိုယ် ကြားနေရတာ အတွက် အနေခက်ကာ အားနာတတ် လွန်းသော ညဉ့်အတိုင်း မျက်နှာ ပူ နေသည်။ သူ့၌ပဲ အပြစ် မကင်းသလိုလို။

"ဟင့်အင်း... စိတ်ရှည်မှပေါ့ ကိုမင်းထွန်းရဲ့ ဪ... ရတုရေ စာရွက်ပါ လား၊ ဟုတ်ပြီ... ဟင်းမှာမလို့ အိမ်ပေါ်ဝိုင်းမှာ လာပြီး Serve လုပ်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုမင်းထွန်း မှာလေ"

"ဘီယာ သောက်ရမှာလား"

"သောက်ပေါ့ရှင်"

"ဘီယာနဲ့ အတွက်က ပုစွန်ကင် တစ်ပွဲ၊ အသီးအရွက် စပ်စပ်တစ်ပွဲ ပေး ကွာ ညီလေး"

ရတုက ခေါင်းငုံ့ကာ ပါလာသော စာအုပ်ငယ်လေးထဲ ရေးမှတ်သည်။

"ဘီယာက ဘာယူမလဲ အစ်ကို"

"မြန်မာပဲပေး"

"ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်နှလုံးလဲ ခင်ဗျ"

"နှစ်လုံးပဲ တော်ပြီ ထမင်း စားဖို့တော့ မကြံပဲ မှာလေ"

"ဟင့်အင်း... အိမ်က မြန်မာဟင်းပဲ စားမယ်၊ ပြီးတော့ မကြံက ဒီနေ့ သက်သတ်လွတ်နေ၊ ကိုမင်းထွန်း စားချင်တာမှာ"

"မကြံက သက်သတ်လွတ်တွေ ဘာတွေနဲ့"

"မကြံ မွေးရက်လေ၊ စနေနေ့တိုင်း စားတာဟာကို"

"သာဓုပါဗျာ၊ ညီလေးရာ အထူး မမှာတော့ပါဘူး၊ ဟင်းချိုတစ်ပွဲ၊ အရွက် ကြော် တစ်ပွဲနဲ့ အသားက ကြက်ထဲက တစ်ခုခုပေါ့၊ ကိုယ် ထပ်မှာမှပဲ ယူခဲ့ ပါ၊ ခုယူခဲ့ရင် အေးကုန်မယ်၊ အခုက ဘီယာနဲ့ မြည်းစရာပဲ ယူခဲ့တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို"

ရတုက လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ မကြံက မတ်တတ် ထရပ်ရင်း...

"ရတု... ခဏ"

"ဟုတ်ကဲ့"

မကြံက စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်များထဲက တစ်ထုပ်ကို ရွေးယူကာ ရတုထံ လှမ်းသည်။

"အဲဒါ ရတုဖို့"

ဘာမှန်းမသိ လက်လှမ်းပြီးမှ ရတု လက်တွန့် သွားရကာ...

"ဟာ... ဘာလဲ မမ"

"လက်မတွန့်နဲ့ ယူပါ။ ကိုယ် ဒီနေ့ ဈေးဝယ်ရင်း မင်းအတွက် ခါးပတ်တစ်ခု ဝယ်လာတာ"

"ဟာ... ကျွန်တော်..."

"ယူပါ။ သူများတွေ ခါးပတ် ပတ်ကြတယ်၊ မင်း ခါးပတ် မပတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မရှိဘူးလို့ဘဲ ယူဆပြီး ကိုယ် ဝယ်လာလိုက်တယ်"

ရတုတို့ရဲ့ ဝတ်စုံဟာ ရုပ်အဖြူ လက်ရှည်၊ အစိမ်းပုပ် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အစိမ်းအနီ အစင်းစောင်း ဘိုးတိုင်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ရတုမှာ ခါးပတ် မရှိတာ အမှန်ပင်။ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်း ကသာ ဘောင်းဘီရှည်တွေ ဝတ်ခဲ့ဖူးလျက် အရွယ်ရောက် ကတည်းက သူ ဘောင်းဘီ မဝတ်ပါ။ ပုဆိုးက စရိတ် သက်သာ၍ ပုဆိုးပဲ ဝတ်သည်။ ဒီမှာ အလုပ်ဝင်မှ ဆိုင်ကပေးသော ဝတ်စုံ နှစ်စုံနှင့် ဖိနပ်ကို လက်ခံယူကာ သူ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ဖြစ်တာပင်။

"ဟို... ကျွန်တော် ခါးပတ် မရှိတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့..."

"ယူပါ ရတု၊ တို့ဝယ်လာပြီးမှ စိတ်ကောင်းအောင် ယူပါ"

"ကျွန်တော် အားနာလို့ပါ"

"အားနာစရာ မရှိဘူး၊ ကိုယ်တို့ အိမ်ပေါ်ကို မင်းလာပြီး Serve လုပ်ပေးရတာ လေးငါး ခြောက်ကြိမ် ရှိပြီ၊ ဒီအတွက် ဘောက်ဆူးပေါ့"

ရတုသည် အလုပ်ရှင် ဤမျှလောက် လက်ညောင်းအောင် ဆန့်ထားရတာကို အားနာတာ တစ်ခုနှင့် လှမ်းယူလိုက် ရကာ တကယ်တော့ မယူချင်ဘဲ ရှက်အားနာလျက် အိတ်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဟကြည့်မိသည်။ မိချောင်းရေ အကွက် စိမ်းညိုပုပ်ပုပ် ခါးပတ်ရဲ့ သားရေပေါ် ကပ်ထားသော ရွှေစာလုံး

အဖုလေးတွေ၌ Arrow ဆိုသည့် စာတန်းကို မြင်လျှင် ပို၍ တွန့်သွားလေသည်။ မဝယ်ဖူး သော်လည်း တန်ဖိုးကြီး တာတော့ သူ သိတာပေါ့။

"မကြံ... ကျွန်တော်..."

ယောင်ပြီး မမ မခေါ်ဘဲ မကြံတွေ ဘာတွေ ခေါ်ထွက်သွားမိ၍ မကြံက မျက်ခုံး ယောင်ယောင် ပင့်ကာ မျက်လုံးလေး လက်ခနဲ ရီလဲ့အောင် ပြုံး၍...

"ကဲ... အားမနာနဲ့ ယူ၊ မယူလို့ မရဘူး ရတု၊ ကိုယ်က အလုပ်ရှင်လေ၊ ကိုယ်ပေးတာ တစ်ခုကို ကြီးကျယ်တဲ့ အကြောင်းပြချက် မည်မည်ရရ မရှိဘဲ မငြင်းပါနဲ့"

"ယူလိုက်ပါကွာ... ဒီလောက် ပေးနေတာ၊ ပေးရတဲ့ သူလည်း အာပေါက် နေပါပြီ"

ဘေးကလူ ဝင်ပြောလိုက်၍ ရတု ဆက်၍ ငြင်းမနေချင် တော့ပါ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ပတ်လိုက်... အခုပဲ ပတ်လိုက်တော့... သွား"

ရတု ပူရိန်းရိန်းနှင့် လှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရ လေသည်။ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိသော်လည်း ထိုတစ်မျိုးကြီးက မယူလိုသော အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက် စေတာတော့ သေချာသည်။ သို့သော် စားဖိုဆောင် မီးဖို၌ သူဝင်ကာ ခါးပတ်ကို ပတ်ရပါသည်။ သူ ခါးပတ် ပတ်နေတာကို စားဖိုမှူးကြီး ကိုယ်တိုင်က လာကိုင်ကြည့်ကာ...

"အားပါးပါး... ရတု တယ်ကြီးပွားပါလား"

"မဟုတ်ဘူးဗျ မကြံပေးတာ"

"မင်း မဝယ်တာ ငါ သိတယ်လေ၊ မကြံ ပေးတာလို့ ထင်လို့ တယ်ကြီးပွား ပါလား ပြောတာပေါ့"

ရတုကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၊ သဘောကျကြ၊ ဝိုင်းနောက်ကြနှင့် ရတု အနေရ ခက်လာသည်။ ဘီယာနှင့် အမြည်းပန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် မြှောက်မကာ မီးဖိုမှ ရတု ထွက်လာလျှင် တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော ဧည့်ကြို ဝတ်စုံနှင့် ခင်မင်းက မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရာမှ တစ်ဆင့် ခါးမှ ခါးပတ်ကို ချက်ချင်းပဲ သတိပြုမိ သွားလေသည်။

"ဟင်... တု... ကောင်းစား နေပါလား၊ ဘယ်ကရလဲ"

"မကြံက ပေးလိုက်တာ"

"ဟင်... အသားလွတ်"

"ငါက အိမ်ပေါ် ခဏခဏ Serve လုပ်ရလို့ ဘောက်ဆူး မပေးရသေးလို့ တဲ့"

"ဪ... ဒီလိုလား၊ ပွတာပဲနော်၊ နောက်တစ်ခါ အိမ်ပေါ်က ခေါ်ရင် သူများ မဦးစေနဲ့၊ နင်ပဲပြေး သိလား တု"

ခင်မင်းက ခါးပတ်ကို မျက်လုံး လက်လက်နှင့် ကြည့်ကာ တီးတိုးကလေး သတိပေးလိုက် ပါသေးသည်။ ဒီတော့မှပဲ ရတုမှာ အနည်းငယ် စိတ်အေး လက်အေး ဖြစ်ရသည်။ ခင်မင်း ပြဿနာ လုပ်မည် ထင်တာ၊ ခုတော့ မလုပ်ဘူးလေ၊ တော်ပါသေးရဲ့ဟု စိတ်ပေါ့ကာ ခင်မင်း ဖွင့်ပေးလိုက်သော ရှေ့တံခါးဝမှ ထွက်ခဲ့သော ခြေလှမ်းက ပေါ့ပါးလာသည်။

အိမ်ထဲ သူဝင်လိုက်လျှင် မကြံနှင့် ကိုမင်းထွန်း ဆိုသူကို စားပွဲ အလယ်ထားကာ ခေါင်းချင်းတိုက် နဖူးချင်း ဆောင့်မတတ်နီးပါး စားပွဲပေါ် အသီးသီး ကုန်းလျက် စာအုပ်တစ်အုပ် ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရ၍ ရတု လက်ဖျားများ အေးသွားပါသည်။

"အိမ်ရှေ့ပဲ ချရမလား၊ ထမင်း စားပွဲမှာ ချရမလား မမ"

"ဘီယာ မဟုတ်လား၊ ဒီကိုပဲချ"

သူတို့ကြားက စားပွဲပေါ် ဘီယာချရင်းက မကြံတို့ ကြည့်နေတာသည် ရတနာ လက်ဝတ်ပစ္စည်း ကတ်တလောက် တစ်ခု ဖြစ်နေတာ တွေ့ရ ပါသည်။

"နှစ်ရတီ တစ်လုံးတည်းနော်၊ ကိုယ် ရှာပေးပါ့မယ်၊ မကြံက လက်စွပ်ပဲ လုပ်မှာလား"

"ဟုတ်တယ်... ဟယ်... ရတု ခါးပတ် ဝတ်လိုက်ပြီ၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းနဲ့ လိုက်တယ် ရတု"

ကိုမင်းထွန်းက ရတုကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ကာ မကြံကို တစ်လှည့် ကြည့်ပြီး ခေါင်းပြန်ငုံ၍ စာအုပ်ကို ဆက်ကြည့် နေပါသည်။ မကြံကတော့ ရတု ကိုသာ ပီတိအဟုန်နှင့် ကြည်နူး မြူးလက်စွာ လိုက်၍ ကြည့်နေတော့သည်။ စားစရာတွေ ကုန်းချ နေသော်လည်း အကြည့်ကို ခံစားရ၍ ရတု ရှိန်နေ ပါသည်။ ဤမိန်းမရဲ့ အကြည့်တို့၌ သူ ဘာကြောင့် ထူပူ ချောက်ချား ရသ နည်း။
